

Verslag: De Hoeskaomer uitgenodigd bij de afscheidsmusical van groep 8

Laatste lagereschooldag, 10 juli 2019.

Vanmorgen werden de bezoekers van de Hoeskaomer uitgenodigd voor de afscheid-van-de-lagere-school-musical. Het was de vóór-voorstelling voor de avonduitvoering voor de ouders. Mag ik dit zo zeggen? Ja, dit mag ik wel zo zeggen, herhaal ik een regeltje dat een van de spelers telkens moest zeggen. Als je de dingen vaak herhaalt, worden ze vanzelf leuk.

De musical speelde zich af in een supermarktje met de naam **Gewoon Super**. Het toneel was ingericht als een winkeltje, inclusief kassa's en koffiecorner. De baas van de winkel

noemde zich Jan Gewoon. Kan het gewoner? Naast kassameisjes en vakkenvullers kende de winkel ook een manusje-van-alles, Manus genoemd. Elk bedrijf in het grote mensenleven kent er wel eentje. Ze zijn de steunpilaren van de maatschappij. Zonder hen zou de hele boel in elkaar storten. Manus wist dit maar al te goed. Hij was bovendien in staat middels een grote wandklok de tijd naar zijn hand te zetten.

Er werd jolig geacteerd. Om de buurtsuper in de vaart der volkeren op te stuwen, lieten de plaatselijke blogspotters van *Kapot-tv* stiekem de winkel meedingen voor de 'Supermarkt van het jaar'-prijs, de SVHJ.

En toen was het pauze. Onder de kleintjes op de voorste rijen van de sportzaal klonken geluiden dat er nodig moest worden geplast. Er wordt weleens gesuggereerd dat naarmate men ouder wordt, de lichamelijke zwakheden die van de jeugd benaderen. Men vangt het leven aan in een luier en menigeen eindigt er ook weer in. De meest geloofwaardige uitleg voor de *circle of life*. Het was een gemêleerd gekrioel bij de toiletten.

Toen alle 'kickers' weer waren verzameld, ging het stuk verder. Jan Gewoon stofte zijn geliefde courgettes maar weer eens af, er werd een dingetje gejat en er werd gesjoemeld met cijfers. Ach, hoe herkennen wij dat. En toen viel TRL-tv ineens binnen voor een flitsende reportage vanwege hun deelname aan de buurtsuper van het jaar. Jan en personeel wisten van niets. Er werden terstond vernieuwingen in de versufte super ingevoerd: de koffiecorner werd 'lounge', de kassa's werden gedigitaliseerd en alles moest ineens een sexy uitstraling krijgen. De vestjes werden glitterhesjes en de naam werd **Simply Super**. En als laatste moest die grote rare klok weg. De klok waarmee Manus de tijd naar zijn hand kon zetten. Hij protesteerde hevig, maar het hielp niet. Gevolg: alles liep in het honderd. Ik zei al: niet zelden hangt alles af van een manusje-van-alles. Manus moest met de billen bloot. De klok mocht blijven. De rust en de alledaagse gewooneheid keerden terug. Eind goed, al goed. Iedereen tevreden. Tot slot het laatste lied. Applaus en traantjes (zei iemand).

Het was een leuk stuk. Niet altijd even goed verstaanbaar, maar allee! We begrepen waar het om draaide. De kinderen hebben er veel tijd en moeite in gestoken. Het is voor hen één van de grote overgangen naar het volwassen leven. En die klok mag ook een spiegel zijn waar zij – nee, laat ik zeggen: jullie – en ook wij ouderen! - van tijd tot tijd een blik in

werpen om te beseffen dat de tijd niet valt in te halen. Mag ik dat zeggen? Ja, dat mag ik zeggen.

Nog twee dagen, dan begint jullie vakantie. Zet 'em op kids; het ga jullie goed in Gieten, Stadskanaal, Veendam of elders. Maak er potJandorie wat van!

Willem